

(పతి సంసారంలోనూ వినిపించే రాగాలు.

కొన్ని సరదాలు, కొన్ని సరాగాలు,

కొన్ని సరసాలు, ఇంకొన్ని విరసాలు, మరికొన్ని విషాద గీతాలు.

వెరసి సంసారంలో సరిగమలు..!)

బ్లేమ్

"లాభం లేదమ్మా ఎంత చెప్పినా రమ్య ఒప్పుకోవడం లేదు... పోనీ ఏం చెయ్యమంటావో చెప్పు... సరే. హాస్టల్ కి ఎంతవుతుందో అంతా నేను కడతాలే. ఏం చేస్తాం. ఇంట్లో సహకారం లేకపోతే చాలా కష్టం.."

భర్త ఏం చేస్తున్నాడో అని బాల్యనీలోకి వచ్చిన రమ్యకి ఫోన్ లో అతను మాట్లాడేది అర్థం కాలేదు.

"నేను ఒప్పుకోవడం లేదా? ఏ విషయం?" అడిగింది.

"తారకి ఇక్కడి ఇంజనీరింగ్ కాలేజ్ లో సీట్ వచ్చింది. మనింట్లో ఉంచుకోమంటోంది అమ్మ." విసుగ్గా చెప్పాడు.

"అవునా? వెరిగూడ్ మనింట్లో కాక ఇంకెక్కడుంటుంది. సరే అన్నారా?" ఆనందంగా అడిగింది.

"చాలే నాలుగేళ్లు అది ఇంట్లో ఉండటం అంటే మాటలనుకున్నావా? నాకు మనిద్దరం కాక మూడోమనిషి ఇంట్లో ఉంటే కంపరం" చెప్పాడు శివ.

"అందుకని రమ్య కిష్టంలేదని చెప్పారా మీ అమ్మకి?" అనుమానంగా అడిగింది.

"మరి? నాకిష్టం లేదు అంటే స్వార్థపరుణ్ణి అనుకోరు?" తిరిగి ప్రశ్నించాడు.

"ఛీ! అత్తయ్య ఏమనుకుంటారు? తార ఎంత ఫ్రెండ్లీగా ఉంటుంది నాతో? అలా చెప్పకుండా ఉండాల్సింది."

"మరేం పర్లేదు. నువ్వు వాళ్ళ మీదే ఆధారపడిలేవుగా? పైగా హాస్టల్ ఫీ నేనే కడతానని చెప్పాను. నెలకి నాలుగు వేలట." సమర్థించుకున్నాడు శివ.

"ఇంట్లోంచి వెళితే అంతకాదండీ. పైగా ఎలా చదువుతుందో ఏంటో మనం చూడొచ్చుకదా? అన్నదమ్ములంటే ఆ మాత్రం సాయం చేయరా?" నొచ్చుకుంది రమ్య.

"చూడూ. మన పెళ్ళయి ఏడాది కాలేదు. తారని ఇంట్లో ఉండమంటే ఇంకో నాలుగేళ్లు కదలదు. తర్వాత తమ్ముడు. ఇక మనకి ముద్దు ముచ్చట్లు, ఏకాంతాలు ఏమీ ఒడ్డా? నువ్వేం బంధుప్రీతి కురిపించక్కర్లేదు. కామ్ గా ఉండు చాలు."

అతనిలోని మరో కోణాన్ని రమ్య విస్తుబోయి చూసింది.

తెల్లవారు రూమున కాలింగ్ బెల్ మోతకి తలుపు తీసింది రమ్య. ఎదురుగా తార, మామగారు. వారి చేతుల్లోని సూట్కేస్ అందుకుంటూ ఆహ్వానించింది.

"రండి రండి.. కంగ్రాట్స్ తారా."

మామగారు ముభావంగా, తార అయిష్టంగా ఇంట్లోకి అడుగుపెట్టారు.

"టైం నాలుగేగా ఇంకా. కొద్దిసేపు పడుకోండి" వారికి గెస్టెరూమ్ చూపించి మళ్ళీ పడుకుంది. రమ్యకి సిగ్గుగా ఉంది. మామగారు తనని చూసి ఏమనుకున్నారో. కొడుకుని తమకి కాకుండా చేసింది అనుకుంటున్నారేమో! పెళ్ళిలో వదినా వదినా అంటూ చుట్టూ తిరిగిన తార ఒక్కమాట కూడా మాట్లాడలేదు. ఈ శివ ఎందుకు తన అభిప్రాయాలు తనవిగా కాకుండా భార్య అభిప్రాయాలుగా చెప్పాడు. కనీసం ఈ రోజు వీళ్ళు వస్తున్నారని కూడా చెప్పలేదు. చెపితే రాత్రి చీరకట్టుకునేది. మామగారికి నైటీలో కనపడాల్సి వచ్చింది. హాయిగా నిద్రపోతున్న శివని క్రరతో కొట్టాలన్నంత కోపం వచ్చిందామెకి.

మర్నాడు రమ్య సెలవు పెట్టింది. తారని హాస్టల్లో దించేందుకు తనుకూడా వస్తానన్నా ఎవరూ ఉత్సాహం చూపించలేదు. దాంతో ఇంట్లోనే ఉండిపోయింది. మామగారిని అటునుంచి అటే బస్సెక్కించి శివ మల్లెపూలతో ఇంటికి వచ్చాడు.

"చూడండి. మీ అభిప్రాయాలు మీవిగా చెప్పండి. అంతేకాని నామీద రుద్దుద్దు. పొద్దుటినుంచి సిగ్గుతో చచ్చిపోతున్నాను. మీరు మంచివాళ్ళు అనిపించుకోవాలనే స్వార్థం ఉండచ్చు. కానీ దానికోసం మీ భార్యని చెడ్డగా, గయ్యాళిగా చూపించక్కర్లేదు." గట్టిగా చెప్పింది రమ్య.

"పని సక్సెస్ఫుల్గా అయిందా లేదా అన్నది ముఖ్యం. నాలుగేళ్ళ పాటు పెళ్ళి కావాల్సిన పిల్లని ఇంట్లో పెట్టుకోవడం నాకు ఇష్టంలేని పని. అంత్య నిష్ఠారం కన్నా ఆది నిష్ఠారం మేలు అన్నారు పెద్దలు." శివ ఏదో విజయం సాధించినట్లుగా చెప్పాడు.

లీజర్ పీరియడ్ అవడంతో రమ్య స్టాఫ్ రూములో కూర్చుని పిల్లల అసైన్మెంట్ పేపర్లు దిద్దుతోంది. సెల్ఫోన్ మోగింది. డిస్ప్లే అయే పేరుని చూసి ఉత్సాహంగా చెప్పింది.

"అమ్మా! ఎలా ఉన్నావు?"

"నీకసలు బుద్ధుందా? ఒక్కతే పిల్ల, నలుగురున్న ఇంట్లో ఇస్తే సందడిగా ఉంటుందని ఈ పెళ్ళి చేస్తే నీ ఒంటి పిల్లి రాకాసి బుద్ధి పోనిచ్చుకున్నావు కాదు. మీ అత్తగారు ఫోన్ చేసి నా పెంపకాన్ని నానారకాలుగా తిట్టి, నేను చెప్పేది వినకుండా ఫోన్ పెట్టేసింది. ఏనాడూ మీనాన్న కూడా పల్లెత్తు మాట అనలేదు. నీ మూలంగా అందరి చేతా మాటలు పడాల్సి వచ్చింది....."ఆవిడ కోపం, ఏడుపు కలిసిన గొంతుతో అరిచింది.

"అమ్మా.. నిజంగా తార విషయంలో నా ప్రమేయం లేదసలు." రమ్య కూడా ఏడుస్తూ చెప్పింది.

"తార విషయమా? మళ్ళీ ఏం చేసావే బుద్ధి తక్కువదానా?" ఆవిడ కంగారుగా అడిగింది.

"నువ్వు నన్ను తిట్టేది తారని హాస్టల్లో చేర్చినందుకు కాదా?"

"ఆ విషయం నాకు తెలీదు. మీ అత్తగారికి ఒక సెంటిమెంట్ ఉందిట. సంక్రాంతి పండగరోజు మీ మామగారి పుట్టినరోజుట. ఆరోజు పిల్లలు, పెద్దలు కుటుంబం అంతా కలిసి ఆనందంగా గడపాలని ఆమె కోరికట. ఇన్నేళ్ళూ ఆనవాయితీగా అది జరుగుతూ

వచ్చిందిట. నిన్న మీ ఆయనకి ఫోన్ చేసి రమ్యకి ఎటూ సంక్రాంతి సెలవలు ఉంటాయిగా, రెండురోజులు ముందు పంపించి, నువ్వు ఆ రోజుకి రా అని చెప్పిందిట.

.. 'లేదమ్మా ఈ సంక్రాంతి సెలవల్లో రమ్య కొడైకెనాల్ వెళ్ళడానికి నాకు చెప్పకుండా టిక్కెట్లు కొనేసింది. ఎట్టి పరిస్థితుల్లో ఆ పల్లెటూరు రాను అని చెప్పింది. ఈసారికి మేము అటే వెళ్తాంలే' అని చెప్పాట్ట అతను.

ఆవిడ నాకు ఫోన్ చేసి తిట్టిపోసింది. నా సెంటిమెంట్స్ కూడా మీ కూతురు గౌరవించలేదని...."

"అమ్మా. ఒక్క నిమిషం. కొడైకెనాలా? ఈ చలిలోనా?" రమ్య ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"టిక్కెట్లు కొన్న దానికి తెలీదూ ఇది చలికాలం అని? ఐనా హనీమూన్ కి వెళ్ళారు కదా కులూమనాలి. మళ్ళీ వెళ్ళకపోతే ఏం? పెద్దవాళ్ళకి విలువివ్యాలి రమ్మీ" ఆవిడ చెప్పింది.

"అమ్మా.. క్లాస్ కి వెళ్ళాలి మళ్ళీ మాట్లాడతా" రమ్య లైన్ కట్ చేసింది.

"మాకు జనవరి ఐదు నించి పదహారు దాకా సంక్రాంతి సెలవలు ఉంటాయి. అమ్మ దగ్గరకి వెళ్ళామనుకుంటున్నా." రమ్య చెప్పింది.

"మొన్నటి దాకా అమ్మ దగ్గరేగా ఉన్నావు? మనం పదో తారీకున కొడైకెనాల్ వెళ్తున్నాం. లలలాలా" శివ ఉత్సాహంగా చెప్పాడు.

"అవునా? నాకు చెప్పలేదే?" అతన్ని నిశితంగా చూస్తూ అడిగింది.

"సస్పెన్స్! జనవరిలో, కొడైలో, ఆ మంచుతో... పూ రొమేంటిక్!" శివ తన్మయత్వంగా చెప్పాడు.

"మధ్యాహ్నం అత్తయ్య ఫోన్ చేసారు. మీ నాన్న బర్త్ డే సంక్రాంతి రోజు?" అబద్ధమాడింది.

"అబ్బ! చేసింది? ఈ సెంటిమెంట్స్ తో చస్తున్నాం. ప్రతి ఏడాది ఇంతే. ఫ్రెండ్స్ ఎక్కడికెక్కడికో టూర్లు ప్లాన్ చేస్తారు. అమ్మ 'నాన్న పుట్టినరోజురా' అని మొదలు పెడుతుంది. ఎంత విసుగ్గా ఉంటుందో. ఏమీ తోచదు. గారెలు, పాయసం, పులిహోర తినడానికి సెలవులన్నీ త్యాగం చేయాలా అని భలే ఉక్రోషంగా ఉండేది. ఏమైతే అదయిందని ఈసారి కొడైకి టిక్కెట్లు కొనేసా" విజయగర్వంతో చెప్పాడు.

"నేను కొన్నాను అన్నారట?"

"మరి నేను అనాయిడ్ చేస్తున్నానంటే అమ్మో! ఇంకేమైనా ఉందా?"

"అవును. మీ మంచితనానికి మచ్చరాదు? అదేదో పెళ్ళాం మీద తోసేస్తే తమరు శివుడు మంచిబాలుడు. రమ్య రాకాసి అవుతుంది. అంతేగా?" కోపంగా అడిగింది.

"కూల్ రమ్యా కూల్. నువ్వే ఆలోచించు ఆ పల్లెటూరిలో గొబ్బెమ్మలు పెట్టుకుంటూ, గారెలు, పులిహోర తింటూ బోర్గా గడపడం బావుంటుందా? కొడైకెనాల్ లో చలిలో ఇద్దరం హత్తుకుని నడుస్తూ, ప్రకృతిలో..."

"చాలు ఆపండి. ఊళ్ళో మీ అమ్మ నన్ను తిట్టుకుంటూ, మీ చెల్లెలు, తమ్ముడు, నాన్న అంతా విమర్శిస్తూ, వీలైతే ఇంకొన్ని గుర్తుచేసి తిట్టిస్తూ ఉంటే, నేను మీతో కొడైకెనాల్లో సరస సల్లాపాల్లో మునిగితేలాలా? చచ్చినా రాను. మాకు సమ్మర్ హాలిడేస్ రెండు నెలలుంటాయ్. కావాలంటే అప్పుడు వెళ్తాం. ఈసారి మాత్రం మీ ఊరికే. మీకు బోర్ అయితే రావద్దు. నేనొక్కదాన్నే వెళ్తాను" రమ్య ఖరాఖండిగా చెప్పి గెస్ట్ రూంలోకి వెళ్ళి పడుకుంది.

"అమ్మా. నేను శివుణ్ణి. మొత్తానికి రమ్యని ఒప్పించానమ్మా. మా నాన్న బర్తేడి కన్నా నీకు విహార యాత్రలు ముఖ్యమా అని బాగా తిట్టానులే. సంక్రాంతికి రెండు రోజుల ముందే ఇద్దరం వస్తాం. మన ఫేమిలీ అంతా నాన్న పుట్టిన రోజున ఫేమిలీ ఫోటో తీసుకోవాలి.." సిగ్గుల్స్ సరిగ్గా లేక శివ బిగ్గరగా మాట్లాడుతున్నాడు.

అవలీలగా ఇన్ని అబద్ధాలాడుతున్న ఇతనితో ఎలా జీవించాలో అనుకున్న రమ్యకి భవిష్యత్తు అంతా దిగులుగా తోచింది.

(వచ్చే సంచికలో మరో సరిగమ)

[Click here to share your comments on this story](#)